

For det andet understreges problemet med den begrænsede rækkevidde ved, at det er disse våben, man ville bruge først for at demonstrere viljen til om nødvendigt at eskalere til det nukleare niveau. På den anden side måtte man også i en krigssituation ønske at undlade at bruge dem, sålænge der kunne være håb om, at konventionelle styrker ville kunne standse angrebet. På grund af den korte rækkevidde og deraf følgende fremskudte placering kunne man imidlertid komme ud for at måtte vælge mellem at bruge våbnene eller miste dem, inden den konventionelle kamp ville være afgjort.

Det tredje problem, som følger direkte af ovenstående, angår kontrollen med indsættelse af de kortrækkende kernevåben. Beslutningsprocedurerne kan befrygtes at tage så lang tid, at våbnene muligvis vil være tabt, inden de ville kunne affyres.

Ved at omstrukturere de kortrækkende kernevåbenstyrker og lægge vægten på missiltyper med noget længere rækkevidde fremfor på artillerisystemer ville disse problemer kunne mindskes.

Moderniseringsplanerne

I modsætning til reduktionerne er planerne for modernisering endnu ikke endeligt fastlagt. Det samlede moderniseringsprogram tænkes at omfatte følgende elementer:

Nukleare artillerigranater beregnet for affyring fra dobbeltegnede 155 mm og 203 mm haubitser. I de seneste par år er 200 203 mm granater blevet udskiftet med moderniserede versioner. Fra slutningen af 1989 skulle udstationering af nye 155 mm granater tillige kunne foretages. Efter planen skal 155 mm haubitser fremover være artilleriets hovedpjece. Produktionen af 203 mm granater er derfor stoppet. De nye granater har en længere rækkevidde (op til ca. 30 km), større træfsikkerhed og bedre sikkerhedsforanstaltninger.

Den amerikanske Kongres har indtil videre fastsat et samlet produktionsloft for de to typer på i alt 925 granater, hvilket har betydet, at kun en del af det samlede arsenal hidtil er blevet udskiftet.

Når der tales om modernisering af de kortrækkende kernevåben, er det imidlertid først og fremmest en efterfølger til Lance-missilerne (Follow On To Lance: FOTL), der tænkes på. Den mest sandsynlige FOTL synes at være en

nuklear udgave af det amerikanske ATACMS (Army Tactical Missile System). Dette system udvikles i øjeblikket som et konventionelt ballistisk missil med en rækkevidde på 250 km, som dog ville kunne forlænges til lige under 500 km. Som affyringsrampe tænkes anvendt MLRS-raketkastere-systemer (Multiple Launch Rocket System), hvoraf nogle allerede er stationeret i Europa og flere vil følge i de kommende år. Hidtil har Kongressen begrænset udviklingen af en nuklear udgave af ATACMS, blandt andet fordi der ikke foreligger klar tilkendegivelse fra de europæiske allierede af, om våbnene ønskes produceret.

De eksisterende Lance-missiler har siden 1986 gennemgået mindre forbedringer for at forlænge deres levetid. Styre- og spræghovedkomponenter, hvis operationelle levetid var udløbet, er under udskiftning. De europæiske allierede deltager i dette program.

Endvidere undersøges mulighederne for udvikling af et taktisk luft-til-jord-missil (Tactical Air To Surface Missile: TASM) med en forventet rækkevidde på mellem 250 og 400 km til afløsning af fritfaldsbomber. Ved kombination med forskellige dobbeltegnede fly vil det give en rækkevidde på op til 2.800 km. Den udgave, der overvejes af USA og NATO, er det amerikanske SRAM IV – en videreudvikling af SRAM II, som i øjeblikket er under produktion, og som er beregnet for strategiske bombe-fly. Frankrig og England har haft overvejelser om i fællesskab at udvikle et missil med nogenlunde tilsvarende specifikation som SRAM IV. Eftersom dette missil imidlertid blandt andet skulle blive dyrere, samler interessen sig nu om SRAM IV.

Endelig sker der en løbende modernisering af dobbeltegnede fly. Nye udgaver af F-15 og F-16 kan således indgå i NATO's styrker fra begyndelsen af 1990'erne.

4. Hvorfor er der tale om en alliancebeslutning?

Der er flere årsager til, at spørgsmålet om eventuelt at modernisere de kortrækkende kernevåben er blevet set som et fælles alliance-anliggende. Baggrunden er primært politisk og skal søges i de forskellige synspunkter i henholdsvis USA og Vesteuropa med hensyn til kernevåben stationeret i Europa og dermed også spørgsmålet om rolle-, risiko- og ansvarsfordeling inden for alliancen.